

obsah vydání

Informace obecního úřadu	str. 1
Kulturní a společenské akce	str. 1
Veřejná diskuze	str. 2
Dotace pro Podomí	str. 2
Nový web obce	str. 3
Porybný Václav	str. 3
Beseda na myslivecké chatě	str. 4
Velikonoční hrkání	str. 5
Holštejnská štvance	str. 5
Tour de Podomí	str. 6
Exkurze v Brně	str. 8
Vodnické boty	str. 8

Vážení občané!

Dostáváte do rukou již deváté číslo Podomáčku, našeho občasníku, který vás chce informovat o nejzajímavějších událostech první poloviny tohoto roku, přinést nejen jejich stručný popis, ale i zamyšlení nad současností i minulostí obce. Rozhodli jsme se také připravit a počínaje tímto číslem zveřejňovat

Letní půlnoc

Půlnoc je hluboká a mlčí tmou,
nad lesem sova tiše letí.

Dívám se z okna tmavou oblohou,
tam, kam někdy i můj sen letí.

Šeptám si s půlnocí, s tou družkou
mou, kam moje sny vždy letí?

Z obecního úřadu

Zpráva za období prvního pololetí roku 2012.

K 31. 1. 2012 se dva členové obecního zastupitelstva, pan Dušan Pliska a pan Jan Šebela vzdali zvoleného mandátu zastupitele obce Podomí. Byli tedy osloveni další kandidáti z kandidátní listiny ČSSD, pan Miroslav Piňos a pan Radim Šebela. Oba mandát zastupitele přijali a na první schůzi zastupitelstva obce dne 6. 3. 2012 složili slib zastupitele obce. Oběma odstoupujícím zastupitelům děkujeme za vůli pro obec

Kulturní, společenské akce

Termíny konání kulturních a společenských akcí, které pořádá obec Podomí, nebo místní spolky, jsou

i články věnované některé pozoruhodné osobnosti, jejíž život je nějak spjatý s Podomím nebo jeho blízkým okolím.

Na konci tohoto roku by mělo vyjít jubilejní desáté číslo Podomáčku. Věříme, že se nám ho podaří s pomocí sponzorských příspěvků vydat ve větším rozsahu a alespoň zčásti v barvě.
-red-

Když odejdou tou černou tmou,
kam se mě vždy tiše ztratí?

Půlnoc však zůstává dál tichou,
snad aby nevzbudila děti.

To tajemství ukryje ve tmu svou,
tichá je, mlčí a hodiny letí.

-Kare Vágner-

pracovat a za všechnu práci, kterou ve své funkci vykonali.

Schůze obecního zastupitelstva bývají svolávány dle potřeby, informace o nich je vždy alespoň sedm dní předem vyvěšena na úřední desce u zastávky, elektronické úřední desce na webových stránkách obce a vyhlášena místním rozhlasem. Kromě předem zveřejněného programu na schůzích informujeme o akcích, které nás čekají a o aktuálních událostech. Občané tak mají možnost vyjádřit se ke každému bodu programu a do bodu „Různé“ zařadit vlastní příspěvky.
-OÚ-

vedeny v nástěnném kalendáři, který jsme dostali v prosinci do našich domácností. Od ledna do června jsme měli možnost se zúčastnit následujících akcí, které pořádala či spolupřádala obec Podomí.

- Novoroční přípitek
- Divadelní představení
Cyrano z Bergeracu
v Mahenově divadle
v Brně
- Divadelní představení
Krásenských ochotníků
- Průvod masek obcí
a ostatková zábava
- Výroba kraslic
a velikonočních vajíček
- Pálení čarodějnic
- Posezení u příležitosti Dne
matek

Co plánujeme

- 12. 8. od 15 hodin hodové
posezení v sále pohostinství
(k tanci a poslechu hraje
a zpívá cimbálová muzika
Majeran)
- 30. 11. pletení adventních
věnečků
- 1. 12. rozsvícení vánočního
stromu

Data ostatních akcí ještě nejsou známa, budete o nich včas informováni. Velmi bychom uvítali zapojení našich občanů do kulturního a společenského života naší obce, popřípadě náměty co vás zajímá, co připravit, co organizovat.

Veřejná diskuse „Větrná elektrár- na v Podomí? Rozhodněte Vy...

Březnové besedy se zúčastnilo 37 občanů z obce Podomí, 20 občanů z obce Ruprechtov a několik občanů, kteří se besedy nemohli zúčastnit, předem zaslalo svá stanoviska emailem.

Diskusi k problematice větrných elektráren vedla paní Dana Nováková, společnost Techno Vyškov spol. s.r.o. zastupoval pan Ladislav

/výroba kraslic, pálení čarodějnic/

Zaoral a prezentaci Ruprechtovských občanů zajistila paní Lenka Vágnerová. Občané se seznámili s výhodami i nevýhodami větrných elektráren, měli možnost vznést dotazy a na závěr hlasováním vyjádřit svůj názor na teoretickou možnost umístění větrné elektrárny v blízkosti Podomí. Většina občanů vyjádřila nesouhlas se zbudováním větrné elektrárny. Proto zastupitelstvo na dubnové schůzi rozhodlo, že se dále tímto záměrem nebude zabývat.

Kytičkový den

Obec Podomí se v květnu zapojila do celonárodní květinové sbírky

v rámci Českého dne proti rakovině. Od žáků základní školy Martina Kummera, Ondřeje Plisky a Davida Šimka jsme si mohli za symbolický příspěvek zakoupit žlutou květinu. Děkujeme vám všem, kteří jste na boj proti rakovině přispěli, celková částka činila 2 134 Kč. Naše velké poděkování patří také chlapcům, kteří kytičky prodávali.

Obnova kříže u myslivecké chaty

Kříž nechali vyrobit dárce z obce Podomí v roce 1953 a v současné

době je v havarijním stavu. Obec Podomí získala na jeho obnovení dotaci z programu ministerstva pro místní rozvoj ve výši 67 800 Kč. Oprava bude probíhat od července do září.

Stálá expozice historie Podomí

Dotace na tuto expozici byla přislíbena již v loňském roce, realizace projektu si ale vyžádá úpravy obecního úřadu.

V nabídkovém řízení byli obesláni tři možní zhotovitelé díla, z jejichž nabídek zastupitelstvo vybere tu nejvýhodnější na konci června.

Úklid v obci

V prvním čtvrtletí roku 2012 zajišťovali úklid veřejných prostranství tři pracovníci na dohodu o provedení práce a jeden pracovník přidělený úřadem práce (veřejně prospěšné práce).

Od dubna byli obci úřadem práce přiděleni čtyři pracovníci na veřejnou službu (dva z nich mohou vykonávat pouze práci uvnitř). Pracovníci veřejné služby, přidělení úřadem práce, nejsou finančně ohodnoceni a pracují maximálně 20 hodin měsíčně. Proto Obec Podomí zaměstnává navíc také dva pracovníky na dohodu o provedení práce.

Vzhled obce a jejího okolí

V parku (vedle prodejny potravin) bylo umístěno nové posezení se stolem a koše na odpady. Odpadkové koše byly rozmístěny také okolo eurocesty. Doufali jsme, že je budou využívat zejména občané venčící své psy. Zatím se tak neděje.

Naše žádost o dotaci na zbudování dětského hřiště u zastávky nebyla doporučena ke schválení. Použijeme proto finanční prostředky rozpočtem určené na tento účel a zakoupíme hrací prvky do parku na Nové ulici.

Pitná voda

V loňském roce nás zaskočily potíže s nedostatkem pitné vody, proto byly provedeny práce na propojení vrtu u Rájeckého rybníka s hlavním vodovodním řadem. Díky tomu jsme mohli být bezproblémově zásobováni po celou dobu a nyní dochází k realizaci nového vrtu v Rakoveckém údolí.

Kanalizace a ČOV

Již v lednu jsme dostali informaci o možnosti požádat o dotaci na zbudování kanalizace a ČOV v Podomí ze Státního fondu životního prostředí. Dotační programy měly být vypsány v dubnu, poté byl termín přesunutý na květen, červen a zatím se stále nic neděje. Stavební povolení na vybudování kanalizace a ČOV bylo získáno v listopadu loňského roku, žádost o dotaci má připravenou již dříve výběrovým řízením určená společnost AP Investing, s.r.o. Dojde-li k nějakému posunu, budeme včas naše občany informovat.

Nové webové stránky obce

Byly zpřístupněny v březnu letošního roku. Pravidelně jsou na nich zveřejňovány informace ze života naší obce, upozorňujeme také na zajímavé akce v okolí.

V květnu byla zpřístupněna „Návštěvní kniha“, kam můžete vložit své podněty, připomínky, komentáře. V současné době připravujeme rubriku „Podomáček“, kde bude možné nahlédnout do všech čísel tohoto občasníku.

Vážení spoluobčané, přejeme vám pěkné prožití léta, děkujeme za spolupráci a podporu a těšíme se na společné setkání na akcích, které jsme pro vás připravili.

-za obecní zastupitelstvo
K. Ševčíková-

Porybný Václav

Galerie zajímavých osobností z Podomí

Václav vlastně ani porybným nebyl. Byl spíše takovým hlídačem na rájeckém rybníku, za což mohl bezplatně chytat ryby. Václav z pastoušky, tak se mu říkalo. To byla taková zvláštní postava v naší vesnici. Když se narodil, tak ho záhy postihla dětská obrna a ta ho nelítostně poznamenala. Pokroutila mu klouby na nohou i rukou. Když obrnu ještě jako batole přečkal, mysleli si, že zemře. A bylo by to asi lépe, mysleli si. Ale malý Václav k potěšení, nebo k nepotěšení rodičů přežil. Dětská obrna se v oné době vyskytovala často a nebyly na ni léky. A u chudáků, kde se narodil také Václav, tam nebylo dost peněz ani na živobytí, ne tak na léky. A tak zlá obrna zanechávala za sebou malé mrzáčky. Někoho poznamenala více a někoho méně. Malého Václava poznamenala nelítostně. Leč i takový, znetvořený člověk chtěl žít a užívat si života. A také malý Václav se na svých pokroucených nožkách naučil chodit, tedy spíše kolébavě pajdat a znetvořenýma rukama se naučil psát a pokud to dokroucené ruky zvládly i některé ruční práce. Ale mladý Václav se jen tak svému postižení nepoddával. Jeho neblahý osud ho obdařil veselou myslí a nezlomnou vůlí. Býval se svojí stárnoucí matkou v obecním domku pro chudé, kterému se říkalo Pastouška a staral se o mámu. Velmi často se z pastoušky ozýval zpěv. To Václav seděl u stolu, necoval záclony a u práce si zpíval. Hlas měl krákoravý, ale zpíval rád. A tak obstarával tu svoji malou domácnost. Přestože měl všechny klouby zchromlé, nadělal si v lese každý rok dřevo na topení. Les sice neměl daleko, ale pro chromého Václava bylo daleko i sto metrů. A když přišla zima a nastaly dlouhé večery, sedával u stolu pod světlem a četl. Přečetl hodně knih a proto byl sečtělý. Znal mnohé věci a události, což u něho nikdo nečekal. Když dospěl, rád zašel do hospody. Tam se také rád napil a pak cestou domů v nočních hodinách vypěvoval

k nelibosti trávníckých sousedů. Měl podnikavou duši. Jednou zakoupil dřevěný dětský kolotoč, na lidský pohon a u pastoušky, u potoka se na něm vozily děti, když jim někdo dospělý točil hnacím kolem. Vařil také s jedním kamarádem nějaké léčivé mazání a prodávali ho kde se dalo. V obecním kině, v sálu hospody prodával cukroví, upečené senečářským cukrářem a dělal také z březového proutí metle a ty také prodával. No zkrátka, nevzdával to a byl optimista. Každé poledne chodil, ale později jezdil na invalidní tříkolce zvonit do obecní zvonice. Tříkolku poháněl přes řetězy převodem na ruky. Dostal ji od svazu invalidů a ta mu usnadnila v mnohém život. Jezdil zvonit poledne, ale vlastní hodinky neměl. A když každoročně vybíral po domech za zvonění, tak mu každý něco dal. O Vánocích, o Štědrém večeru chodil po vesnici po koledě a všude dostal výslužku. A tak jeho život ubíhal s tříkolkou lépe, často si zajel k Rájeckému rybníku, mezi rybáře. A tam vždy s nimi pobesedoval. No a tak, slovo dalo slovo a Václav pověděl, že by rád ryby chytal. A stalo se a byl z něho porybný. On to sice porybný vlastně nebyl, ale Václav si tak říkal. A na tu svoji funkci byl neobyčejně hrdý. Od některého z rybářů dostal starší rybářský prut a od každého něco a z Václava byl rybář. Od té doby vysedával u rybníka, když bylo pěkné počasí, skoro každý den. Pravda, peníze za tu funkci neměl, ale mohl chytat ryby. A také byla

u Václava v pastoušce dobrá večere, nebo také oběd. Ale do historie podomských rybářů se zapsal svým neopakovatelným úlovkem, když chytil kapra obra. To byl ale kapr! Když ho Václav vytahoval na udici z vody, málem ho kapr obr stáhl do vody. Václav seděl jako vždy jen tak na břehu a když mu kapr obr zabral, prut se mu ohnul jako luk a cvrček navijáku frčel, div se z něho nekouřilo. Ale Václav se nedal. Přitahoval kapra obra, co mu jeho síly stačily. Kapr byl ale silný a když se rozjel a chtěl zmizet v hlubině, táhl za sebou i Václava. Václavovi už k vodě moc nechybělo a tak začal volat na rybáře o pomoc. A dopadlo to dobře. Kapr obr Václava do vody nestáhl. Rybáři vzali lodičku, nabrali kapra do podběráku a dostali ho konečně na břeh. No ale Václav byl

dlouhou dobu slavný. Rybáři ho i s kaprem vyfotografovali a zvětšenou a zarámovanou fotku pověsili

na stěnu do hospody, kde visela po celá léta. Tak se porybný Václav proslavil kaprem obrem a z paměti podomáků ještě dlouho nevymizí.

-Karel Vágner-

Beseda na myslivecké chatě

Ve čtvrtek 24. května po obědě zamířilo šestnáct žáků šesté třídy ke střelnici. Uskutečnila se tak již druhá beseda chlapců a děvčat s myslivci z místního sdružení. Před chatou děti opět přivítal pan Karel Vágner a Ing. Igor Bohuslav. Když se všichni usadili kolem stolu, mohli se seznámit s loveckými trofejemi na stěnách a některé také zkusili sami poznávat. Nejvíce otázek se týkalo

kůží z divočáků a jezevce. Dozvěděli se také řadu dalších věcí, např. co

prozradí o jelenovi jeho paroží, co znamenají v mysliveckém názvosloví slova slechy, barva, světla apod. Myslivci popsali, jak se starají o střelnici, což zahrnuje i úklid a ekologickou likvidaci nábojnic. Na ukázané zbraně, kulobroky, mohly děti poznat také funkci a určení různých druhů střeliva. Potom všich-

ni zamířili k bunkru a následovala ukázka vrhacího zařízení. Několik oranžově natřených cvičných terčů - holubů - se velkým obloukem neslo ke korunám stromů na okraji lesa. To už se k nám připojily i děti ze školní družiny a z ekologického kroužku, které také vylákalo příznivé počasí do přírody. Většina se pak zapojila do hledání holubů v trávě a brzy byly všechny objeveny a šťastní

Velikonoční hrkání

Odnepaměti patřilo k neodmyslitelným velikonočním tradicím obcházení vesnice s nejrůznějšími hrkačkami různých velikostí, tvarů a vydávaných zvuků. Dříve je chlapci ani tak nekupovali, jako spíš vyráběli sami nebo jim je vytvářeli tatínkové, dědečkové nebo šikovní řemeslníci ze sousedství. Celou poměrně početnou skupinu organizovali párovači, zpravidla ze sedmé třídy, a na tuto výsadu se už dlouho dopředu těšili. Aby ne, když se pak celou vesnicí ozývalo volání: „Od komínka do komínka...“ a mezi domy procházeli chlapci převlečení za komíníky, myslivce atd. a vybírali vajíčka nebo peníze, které pak zčásti rozdělili mezi sebou a ostatními menšími „hrkači“ a zčásti odevzdali panu faráři, jak se říkalo na kostel. Jak už jsem napsal, ty skupiny bývaly početnější. My starší si pamatujeme, že nás v jednom ročníku bývalo z Podomí třeba osm i víc. Dnes je to jinak. V jednom ročníku jsou ve škole tak dva, tři Podomáci a někdy také jen jeden. A to počítám

Holštejnská štvance

Stalo se to prý za vlády krále Václava. Na Moravě, na Drahan-ských horách, kde v lesích vládla ještě divá zvěř, bylo panství Holštejnské. A nedaleko hrůzné propasti Macochy, stál na skále tajemný hrad Holštejn, pod kterým se rozkládalo malé městečko stejného jména. Na hradě a celému okolí vládl rytíř Vok. Byl to krutý

nálezci si je mohli ponechat. Následovalo závěrečné posezení v chatě. Každému přišel vhod pohár limonády, kterou myslivci připravili. I letošní šestáci si vyslechli jeden z loveckých příběhů v podání zkušeného vypravěče pana Vágnera. Času však mnoho nezbývalo, přesporním se blížil odjezd autobusů, a tak nás napadlo, že beseda by mohla pokračovat někdy ve škole,

i děvčata. Pak se těžko dává dohromady větší parta kluků, kteří by tyto staré tradice udržovali na patřičné

úrovni. Možná i proto v posledních letech tento zvyk poněkud upadá. Pravda, i letos se na obvyklém místě, u křížku za vesnicí, několikrát sešla malá skupinka s hrkačkami (nejvíce jsem jich viděl pět) a s rachotem přiměřeným svému počtu prošli celou obcí. Zdá se však, že místo

a tajemný pán. Vesničané z okolí si šuškali, že jejich pán je spolčen se zlými duchy, kteří sídlili v okolí hradu ve skalních jeskyních. Proto večer a za noci nikdo ke hradu nechodil. Všichni se báli zlých duchů. V panství Holštejnském byly rozsáhlé lesní hvozdy, ve kterých hradní pán se svými lovčími rád lovil. A také jednoho rána se s rachotem otevřela hradní brána a byl spuštěn padací most. Smečka nedočkavých loveckých psů vyrazila z hradu a za ní skupina hradních lovčích a na

třeba v hodinách literatury. Ohlas na besedu byl příznivý a zdá se tak, že se rozvíjí dobrá tradice vzájemných setkání žáků naší školy a členů mysliveckého sdružení, kteří jsou také členy obecního zastupitelstva.

-Karel Gregor-

tradiční krátké modlitby, kterou jsme my kdysi zahajovali hrkání, si spíš někteří zapálili cigaretu, protože tam zůstalo několik nedopalků. Taký na Bílou sobotu se jim asi zdál malý počet účastníků výhodou, protože tak na každého zbylo víc vybraných peněz. Škoda, že aspoň symbolicky něco přece jen nevěnovali ať už na kostel, nebo na charitu, to rozhodnutí zaleží jen na nich. Mělo by to určitě nějaký větší smysl i pro ně samotné i pro nás, kdo jim peníze dáváme.

Ale nechceme jen kritizovat. Je dobře, že se tato stará tradice udržuje a že se našlo aspoň pár dědek, které s hrkačkami vyšly do vesnice.

Nám starším to připomnělo něco z mládí a ti náctiletí třeba tento zvyk zase předají dál. Nezbývá než si jen přát, aby jich v příštích letech bylo víc.

-Karel Gregor-

konec hradní pán na koni. Lovečtí ohaři narazili brzy na stopu mladého jelena a pustili se s divokým štěkotem za ním. Mladý jelen byl nezkušený a běžel, co mu síly stačily, jen aby byl co nejdál od smečky rozvášněných psů. Ale psi byli zkušení v lovu a pro to, začali jelena za nedlouho dohánět. Divoké, zarostlé skalní hvozdy byly skoro neprostupné, leč rozvášněné smečky psů husté křoví a trnité šlahouny nevadily. Psi se hnali dál po stopě jelena a jejich štěkot plašil ptáky

a hnal se lesem. Mladý jelen už byl skoro na konci svých sil. Smečka psů už byla nedaleko. Jelen se na chvíli zastavil, ale v tom okamžiku mu zasvištěl šíp okolo krku a zabodl se do kmenu smrku. Jelen se znovu rozběhl a běžel z vysoké stráně dolů, která se svažovala ke kraji lesa. Kličkoval mezi silnými smrkami a cítil, že mu už docházejí síly. Znovu se zastavil, aby nabral dech. Nedaleko něho šuměl lesní potok. Ještě kousek popoběhl a pojednou stál v korytě tekoucího potoka. Běžel chvíli tekoucí vodou a nedaleko potoka zahlédl temný vchod do jeskyně. Udělal několik skoků a byl v jeskyni. Okolo něho zavládlo vlhké, chladné šero. Popošel ještě kousek do chladné jeskyně a zůstal stát. Byl na konci svých sil. Psi štěkali a blížili se. Ale pojednou se zastavili. Přiběhli k potoku a začali pobíhat bezradně po břehu. Jelenova stopa tam končila a smečka psů byla bezradná. Po dlouhé chvíli přijel hradní pán na koni a rozlobeně švihl do psů bičem. Pak přiběhl jeden hradní lovcí a řekl pánovi, že objevili stopu velkého, divokého kance. Lovčí vedl smečku psů ke stopě divokého kance a hradní pán se vydal na koni za ním. A za nedlouho se smečka psů znovu rozštěkala a hnala se po čerstvé stopě velkého kance. Ale divoký kanec byl zkušený a silný. Psů se moc nebál, bál se jen lovců. Smečka ho brzy dostihla a jeden pes se mu zakousl do zadní-

ho běhu. Kanec se jen na okamžik zastavil a ohnal se silným ryjem, ze kterého vyčnívaly dlouhé kly páráky. Pes zavyl bolesti a s rozpáraným břichem se válel v křeči na zemi v mechu. Kanec se dal znovu do běhu, ale psi se pustili zas za ním. V tom zasvištěl šíp a zabodl se kancovi do silného krku. Kanec ale

běžel dál do strmé stráně a za ním smečka psů. Zasvištěl další šíp a zabodl se mu do slabiny. Kancovu stopu už barvila jeho červená barva a s ní ubývaly také síly. Ale už byl skoro na temeni stráně. Ale pak přišel ten osudný okamžik. Na temeni stráně stál schovaný za silným dubem hradní pán na koni, s připraveným loveckým oštěpem. Kanec přiběhl k silnému dubu a na okamžik se zastavil. Ale v tom okamžiku hradní pán hodil proti

kanci ostrý oštěp a ten proklál kancovo srdce. Kanec udělal ještě několik krátkých skoků, ale pak se mu vyřinula z mohutného ryje červená barva. Kanec ještě několik okamžiků stál, ale pak se začal třást a spadl na levý bok do zeleného mechu, nedaleko silného dubu. Oštěp mu trčel z velké hrudi a kanec dohasínal. Divoká štvanice byla u konce. Několik lovcích sneslo kance dolů ze stráně k okraji lesa. Tam kance vyvrhli. Pak nalámali chléb a máčeli ho v barvě kance a krmili jím psy. Hladoví psi hltavě požírali kusy máčeného chleba, až všechn chléb sežrali. Pak hradní lovcí svázali kancovi běhy a vydali se k hradu. Ale to už se den nachýlil a slunce se bralo k západu. A před malou jeskyní, do které se schoval štvaný mladý jelen, seděl tajemný mnich. Seděl a tiše se modlil. A o kousek dál, u potoka, se pásł onen mladý jelen. A jak čas plynul, stále se v kraji vyprávělo, že onen tajemný mnich byl u jeskyně s jelenem viděn ještě mnohokrát. A že je to tajemný mnich, který se zjevoval u nedalekého skalního pramene, který byl léčivý. Lidem se o tajemném mnichovi a mladém jelenovi často zdálo. O večerech se v čelednicích o tom výjevu vyprávěly celé dlouhé legendy. Jak tajemný mnich zachránil v jeskyni uštvaneho, mladého jelena.

-Karel Vágner-

VI. Tour de Podomí

V neděli 10. 6. 2012 se v Podomí na Nové ulici uskutečnil už šestý ročník cyklistických závodů všech kategorií Tour de Podomí 2012.

Počasí nás nezklamalo a jako každý rok přšelo s přestávkami celý den. O to více všechny mile překvapila početná účast závodníků i diváků. Diváci se nedali odradit a v nepromokavých bundách a pod deštníky, mnohdy i bez nich, fandili necelé stovce dětí i dospělých. Závodilo se opět na kolech, na tříkolkách i na

odrážedlech. Kdo se nestihl vyspat doma, dospával těsně před startem, jen aby na trati mohl předvést ten nejlepší výkon. Bohužel jsme byli svědky i nejednoho karambolu, ale naštěstí vše dopadlo dobře a nakonec se všichni závodníci usmívali na stupních vítězů. Vítězové si odnášely cyklistické helmy, dresy, blikátka nebo lahve, ale každý zúčastněný si odnesl alespoň nějakou památku ať už ve formě zvonečku nebo ovocného nanuku. Ještě před tím, než vypuklo opravdové závodění, měli všichni přítomní možnost vyzkoušet si svoji zručnost při jízdě na kole. Městská policie Brno pro ně nachystala záluďnou a obtížnou trať plnou

nástrah a úkolů, které nebylo vůbec lehké zvládnout. Ale v Podomí jsou šikovní cyklisté a většina vše splnila na výbornou. Poté si mohli všichni jít do stanu městské policie poslechnout rady ohledně bezpečné jízdy na kole a odnést si i nějaký ten malý dáreček. Jako minulý rok, i ten letošní finišoval hromadným startem dospělých a rodinnými štafetami. A jako minulý rok, i v tom letošním nikdo neměl na paní Matuškovou, která všem ujela a v cíli oznámila, že se necítí moc dobře, protože před tím zmokla při cestě na kole z Vyškova. Rodinné štafety letos ovládla rodina Zukalových. Matuškovci neobhájili své vítězství z minulého

ročníku, tak se všichni těšíme na budoucí rok, až si to tyto dvě rodiny rozdají. A je o co bojovat. Každá rodina dostala nádherný dort a vítězná rodina si odnesla Putovní pohár, který celý rok může zdobit její rodinný krb a další rok ho slavnostně předá dál.

Třešínkou letošních závodů byla hlavní cena. Dětské kolo Kona, na které měla právo nejlepší cyklistická sestava. Podmínkou bylo, že musí zajet rodinnou štafetu a zároveň všichni členové musí odjet i své jednotlivé kategorie. A kdo si toto kolo odnesl? Ano, byla to opět rodina Zukalových, která se dala slyšet, že pod vedením syna poctivě trénovala. Ceny jsou rozdány, organizátoři a snad i účastníci jsou spokojeni a nezbyvá, než všem poděkovat. Divákům, závodníkům, organizátorům, sponzorům a všem, kteří i v deštivém počasí přišli a podpořili tuto již tradiční akci. Děkuje.

-KK-

**veterinární
lékařka**
MVDr. Kateřina Kulhavá

VetKa

K Propadání 87, Jedovnice 67906

www.vetka.cz

tel.: 534 008 307 pohotovost: 603 380 480 (od Po 6:00 do So 18:00)

Exkurze v Brně

Dne 19. 6. 2012 jsme se vydali na exkurzi do Brna, kde jsme navštívili středověkou expozici v Moravském zemském muzeu, kasematy na Špilberku a cestou jsme poznávali a určovali stavby různých uměleckých slohů.

V muzeu jsme po skupinkách zjišťovali a zapisovali do pracovních listů informace o určitých exponátech, např. vybavení chaloupek nemajetných venkovských lidí, zařízení místností obývaných šlechtou, typy vesnic zakládánýchv našem kraji apod. Potom jsme se vydali na Špilberk, kde jsme vyslechli od průvodce stručnou historii

hradu a zdejšího pevnostního vězení. Prohlédli jsme si kasematy, viděli jsme žalární kobky, strážnici, kuchyni, mučírnu a další místnosti. Věžňové zde v těžkých podmínkách přežívali maximálně 2-3 roky, někdy však jen čtrnáct dnů. Proti horkému počasí venku zde byl příjemný chládek, ale nikdo z nás by tady jistě vězněný být nechtěl. Nakonec jsme měli rozchod ve městě a pak jsme se vlakem a autobusem vrátili domů.

-Ladislav Zouhar-

Vodnické boty

Jednoho letního rána přišel za vodníkem Vrbičkou na Rájecký rybník, mladý hastrmánek Žblunčák, co býval ve velké žblunči, na horním konci Podomí u lesa. Přišel poprosit Vrbičku, zdali by mu nedal kůži na nové, vodnické boty. Proto, že ty jeho vodnické boty byly docela roztrhané, že z níh lezly všechny vodnické prsty ven. Vrbička se na jeho roztrhané boty podíval, spráskl ruce a povídal. „No to je ale nadělení. Ty jsou úplně roztrhané. Já ti dám kůži ze sumce a pošleme sovu k ševci Pytlíkovi do Ruprechtova, aby ti ušil boty nové.“ A po té vešel Vrbička do vodnického domečku hledat kůži ze sumce. Vodnické boty nemohly být ušité z ledaz jaké kůže, to Vrbička věděl. Musely být s kůže ze sumce, proto, že je dobře promaštěná a nikdy se nepromočí. A takové vodnické boty vydrží vodníkům po celá léta. Vrbička hledal dlouho, až kůži ze starého sumce našel. Pak poměřil

hastrmánkovi rákosem nohu a rákos zabalil do sumčí kůže. Po tom zavolal sovu a pověděl ji, aby zanesla kůži k ševci Pytlíkovi. Sova vzala baliček do drápků, zamávala křídli a odletěla. Pytlík si kůži pozorně prohlédl a pověděl, že z ní budou boty holínky jedna radost. A hned se dal do díla. Práce mu šla od ruky a vodnické boty byly brzy hotové. A druhý den ráno přilétla sova

k vodnickému domečku a v zobáku nesla úplně nové vodnické boty. Vodník Vrbička je pozorně prohlédl a pak vzal z domečku kouzelnou,

vodnickou lucernu. Dýchl do lampy a ta se hned rozžala plamenem. Vrbička dělal nad lampou kouzelné kruhy a mumlal nějaké vodnické zaklínadlo. A když boty očaroval, pleskl dlaní po levé botě a řekl „Boty, dejte vodu.“ A po chvíli to v botách zašumělo a z botů se začala valit voda. Vrbička pleskl botu po druhé a voda ustala. Boty byly očarované. Hastrmánek měl velkou radost a hned si vzpomněl, že Vrbičkovi přinesl také dárek. Zatrásal s kapsou svého kabátu a řekl. „Běličky, honem ven.“ A z kapsy začaly vyskakovat malé rybky běličky a skákaly rovnou do vody mezi rákosí. A než se Vrbička nadál, už jich bylo celé hejno. Hned začaly v rákosí skotačit a hráli si na honěnou. No a pak už se hastrmánek s Vrbičkou rozloučil, obul si nové červené vodnické boty a vyšel vesele podél potoka domů, do velké žblunče na horním konci vesnice u lesa.

-Karel Vágner-